

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 4/2016-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 192/2014 a jeho rozsudkom z 25. februára 2015, ako aj postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 46/2015 a jeho uznesením z 9. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 192/2014 a jeho rozsudkom z 25. februára 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 46/2015 a jeho uznesením z 9. apríla 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 103/2007 z 18. júna 2007, pričom mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Označeným rozsudkom z roku 2007 okresný súd schválil dohodu o vine a treste uzavretú medzi sťažovateľom a okresným prokurátorom. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 3 Nt 1/2014 z 12. marca 2014 v spojení s uznesením sp. zn. 3 Nt 1/2014 z 30. októbra 2014 postupom podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku a § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) povolil obnovu konania v prospech sťažovateľa a zrušil vo výroku o treste rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 103/2007 z 18. júna 2007. Okresný súd zároveň rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a podľa § 404 ods. 2 Trestného poriadku trestnú vec sťažovateľa vrátil prokurátorovi do prípravného konania.

Obnova konania v trestnej veci sťažovateľa bola povolená z dôvodu, že ústavný súd nálezom sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (ďalej aj „nález ústavného súdu o asperačnej zásade“) vyslovil nesúlad § 41 ods. 2 Trestného zákona slov v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ s čl. 1 ods. 1 ústavy.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) po povolení obnovy konania a vrátení veci do prípravného konania podal 25. novembra 2014 obžalobu na sťažovateľa s tým, aby okresný súd rozhodol o treste. Na účely rozhodnutia o uložení trestu sťažovateľovi okresný súd nariadil vo veci hlavné pojednávanie, na ktorom napadnutým rozsudkom sp. zn. 3 T 192/2014 z 25. februára 2015 odsúdil sťažovateľa podľa § 172 ods. 2, § 41 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) a § 38 ods. 2 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

V napadnutom rozsudku okresného súdu sa okrem iného uvádza:

«V danom prípade bol prokurátor toho názoru, že vzhľadom na osobu obžalovaného a povahu spáchanej trestnej činnosti, u obžalovaného nie je namieste uloženie nižšieho trestu ako mu bol pôvodne uložený a s obžalovaným nekonal o dohode o vine a treste. Z vyššie citovaného nálezu Ústavného súdu SR nevyplýva žiadna povinnosť súdov v rámci nových konaní po povolení obnovy konania obžalovaným ukladať trest odňatia slobody miernejší, ako bol obžalovaným uložený pôvodne.

Bohatá kriminálna minulosť obžalovaného (7 súdnych postihnutí od roku 1982 až po rok 2003) a z nej vyplývajúci evidentný sklon obžalovaného k páchaniu trestnej činnosti charakterizuje jeho osobu ako nenapraviteľného páchatela, u ktorého doposiaľ ukladané tresty ani v jednom prípade nesplnili svoj prevýchovný účel z hľadiska individuálnej prevencie trestu. Význam kriminálnej anamnézy obžalovaného neznižuje ani fakt, že pri niektorých odsúdeniach nastala tzv. fikcia neodsúdenia, keďže táto fikcia neneguje skutočnosť, že obžalovaný tieto trestné činy spáchal, čo je dôležitou okolnosťou pri hodnotení osoby obžalovaného. Pri rozhodovaní o treste nemožno opomenúť ani závažnosť trestnej činnosti, za ktorú je obžalovanému v tomto konaní ukladaný trest (1 obzvlášť závažný zločin a 1 prečin, smerujúce proti ľudskému životu a zdraviu pred škodlivými účinkami omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov).

Za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom ani v tomto smere nedošlo k sprísneniu oproti pôvodnému zaradeniu

obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody rozsudkom Okresného súdu Žilina č. k. 3 T/103/2007-1193 zo dňa 18. 6. 2007, právoplatným dňa 18. 6. 2007.

Na tomto mieste považuje súd za nevyhnutné zdôrazniť, že dôvodom povolenia obnovy predmetného trestného konania vo vzťahu k rozhodnutiu o treste bol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. 11. 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, zverejnený 21. 12. 2012 pod číslom 428/2012 Z. z. ... V prípade, ako je i tento, súdy pri rozhodovaní o návrhu na povolenie obnovy konania opierajúceho sa o vyššie označený nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, postupovali podľa stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Tpj 44/2013 z 26. 11. 2013, v zmysle ktorého bol súd povinný obnovu konania povoliť, a to z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z., a to bez toho aby skúmal, či sú na povolenie obnovy konania splnené iné podmienky uvedené v § 394 ods. 1 Tr. por. Inak povedané, v zmysle vyššie uvedeného bol súd za danej situácie povinný predmetnú obnovu konania (vo vzťahu k rozhodnutiu o treste) povoliť, a to bez ohľadu na to, či rozhodnutie vydané v obnovenom konaní vyznie pre odsúdeného priaznivejšie alebo nie. V štádiu konania o povolení obnovy konania sa v prípade, ako je i tento, súd povoľujúci obnovu konania vôbec sa nezaoberal tým, či pôvodne uložený trest je v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, t. j. či je alebo nie je primeraný. Rozhodnutie o povolení predmetnej obnovy konania malo teda čisto formálny charakter a nijakým spôsobom neprejudikovalo priaznivejšie rozhodnutie pre odsúdeného (úspešnosť odsúdeného) v obnovenom konaní. ...

Až v „obnovenom konaní“ sa totiž súd zaoberal tým, či pôvodne uložený trest je primeraný alebo nie, alebo či aj pri aplikácii už upravenej tzv. asperačnej zásady výmera pôvodne uloženého trestu odňatia slobody splňa všetky atribúty spravodlivosti a zákonnosti.

Vzhľadom k tomu, že v rámci povolenia obnovy konania v prospech obžalovaného, bol rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 3 T/103/2007-1193 zo dňa 18. 6. 2007, právoplatný dňa 18. 6. 2007, zrušený iba vo výroku o treste, súd postupom podľa § 166 Tr. por. týmto rozsudkom rozhodol iba o uložení trestu obžalovanému, pričom pôvodný rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 3 T/103/2007-1193 zo dňa 18. 6. 2007, právoplatný dňa 18. 6. 2007 zostal nedotknutý vo výroku o vine.»

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To 46/2015 z 9. apríla 2015 tak, že odvolanie podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

V napadnutom uznesení krajského súdu sa najmä uvádza:

„Krajský súd na podklade odvolania podaného obžalovaným preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste, ako i správnosť postupu konania, ktoré tomuto výroku predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnúť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Ako už bolo vyššie konštatované, v pôvodnom konaní bol obžalovaný ██████████ uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d), ods. 2 písm. a) Tr. zák. a z prečinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Tr. zák. Keďže súd schvaľoval dohodu o vine a treste uzavretú medzi prokurátorom a obžalovaným, obžalovanému bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, pričom súd aplikoval ust. § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody a zároveň aplikoval aj asperačnú zásadu v pôvodnom znení.

Vzhľadom na nález Ústavného súdu SR č. 106/2011 v prejednávanej veci bola povolená obnova konania v prospech odsúdeného, pričom súd zrušil výrok o treste rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T/103/2007 z 18. 6. 2007 a vec vrátil prokurátorovi na došetrenie. Vec bola vrátená okresnému prokurátorovi hlavne z toho dôvodu, aby opätovne mohol uzavrieť dohodu o treste s obžalovaným. Okresný prokurátor takúto dohodu s obžalovaným odmietol uzavrieť a podal na súd obžalobu, v dôsledku ktorej súd prvého stupňa rozhodol iba o uložení trestu.

V takomto štádiu konania dohodu o treste medzi prokurátorom a obžalovaným prokurátor iba môže uzavrieť, nevyplýva mu však zo zákona žiadna takáto povinnosť. Obžalovaný, ale ani súd nemá k dispozícii žiadne právne prostriedky k takémuto úkonu prokurátora donútiť. Keďže prokurátor v prejednávanej veci odmietol uzavrieť novú

dohodu o treste s obžalovaným, okresný súd bol povinný rozhodnúť o treste v zmysle podanej obžaloby.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, okresný súd pri ukladaní trestu správne vychádzal zo všetkých zákonných kritérií vyplývajúcich najmä z ust. § 34 Tr. zák. Svoje rozhodnutie podrobne odôvodnil, pričom krajský súd sa s týmto odôvodnením v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach naň odkazuje.

Keďže v prejednávanom prípade absentovala dohoda o treste uzatvorená medzi obžalovaným a prokurátorom, súd nemohol postupovať podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. Do úvahy teda prichádzalo mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák.

Podľa tohto zákonného ustanovenia, ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom. Dolná hranica v prejednávanom prípade v zmysle § 172 ods. 2 Tr. zák. je 10 rokov.

Z odpisu z registra trestov vyplýva, že obžalovaný sa v minulosti už 7-krát zodpovedal za rôznu trestnú činnosť pred súdom. V minulosti bol odsúdený k nepodmienečnému trestu aj za drogovú trestnú činnosť, pričom takejto trestnej činnosti sa dopustil opätovne, za ktorú je aktuálne trestne stíhaný. Z uvedených dôvodov ani krajský súd, podobne ako okresný súd, nezistil žiadne okolnosti prípadu, ktoré by boli dôvodom na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaný, ale aj jeho obhajkyňa poukazovali na skutočnosť, že počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody obžalovaný sa správal slušne, plnil si svoje povinnosti, pričom mu bolo udelených viacero pochvál. Ani tieto skutočnosti nemožno považovať za mimoriadne pomery páchatel'a, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., pričom nie je vylúčené, že tieto okolnosti môže súd zohľadniť pri rozhodovaní o podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody.“

Sťažovateľ namieta, že v konaní po povolení obnovy konania bol v dôsledku nezáujmu prokurátora na konaní o dohode o treste „ukrátený“ o inštitút dohody o treste, pričom mal legitímne očakávanie, že po povolení obnovy konania mu bude uložený

miernejší trest než trest uložený pôvodným rozsudkom. *«Takýmto konaním prokurátora som prišiel o možnosť zníženia trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby napriek tomu, že v pôvodnom konaní táto možnosť zo strany prokurátora bola využitá, pričom v prípravnom konaní po povolení obnovy konania nedošlo k žiadnej zmene okolností a skutkového stavu rozhodujúcich pre konanie o dohode o vine a treste. V pôvodnom prípravnom konaní ma prokurátor nabádal na priznanie viny „za odmenu“ zníženia tr. sadzby o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej tr. sadzby. Ja som pod ťarchou trestnej sadzby, za aplikácie prísnejšej tzv. asperačnej zásady, keď mi hrozilo uloženie trestu v rozmedzí tr. sadzby 15 – 20 rokov učinil priznanie viny, a prokurátor bol ochotný uzavrieť so mnou dohodu o vine a treste.*

... Prokurátor si v procesnom postavení vytvoril jednoznačne „silnejšiu“ pozíciu, keďže pôvodný rozsudok zostal po povolení obnovy konania nedotknutý v časti výroku o vine.»

Sťažovateľ uvádza, že po podaní obžaloby podal sťažnosť na postup prokurátora, pričom mu v tejto súvislosti bolo oznámené, že prokurátor môže a nemusí uzavrieť s obvineným dohodu o vine a treste. Sťažovateľ poukazuje v sťažnosti aj na skutočnosť, že iným odsúdeným za obdobnú trestnú činnosť, ktorí však boli odsúdení po náleze ústavného súdu, boli uložené za použitia inštitútu dohody o vine a treste tresty odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov.

Sťažovateľ ďalej argumentuje tým, že *„Sťažnosť možno smerovať aj k zákonodarcovi pre nedostatočnú formuláciu par. 404 ods. 2 Tr. por. (vrátenie veci prokurátorovi do prípravného konania... za účelom vykonania dohody o vine a treste, resp. o treste.)“*. Sťažovateľ sa pritom odvoláva aj na právny názor ústavného súdu, podľa ktorého po povolení obnovy konania majú obvinení k dispozícii všetky procesné prostriedky na ochranu svojich prav, aké mali v pôvodnom trestnom konaní.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd *„uznal moju sťažnosť proti porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a zákl. slobôd ako dôvodnú, zrušil*

rozsudok Okr. Súdu Žilina, sp. zn. 3 T/192/2014-1205 zo dňa 25. 02. 2015, vec vrátil do štádia konania o povolení obnovy konania a prikázal Okresnému súdu Žilina v rámci konania o povolení obnovy konania zrušiť pôvodný rozsudok Okr. súdu Žilina, sp. zn. 3 T/103/2007-1193 aj vo výroku o vine, nakoľko pri súčasne platnej legislatíve (Trestný poriadok) neexistuje procesný prostriedok, ktorým by sa dalo zamedziť diskriminačnému konaniu prokurátora.“.

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 192/2014 a jeho rozsudkom z 25. februára 2015

Napadnutým rozsudkom okresný súd v obnovenom konaní uložil sťažovateľovi úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 46/2015 a jeho uznesením z 9. apríla 2015

Pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie jej opodstatnenosti. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnosti možno vyvodiť, že kľúčová námietka sťažovateľa spočíva v tom, že prokurátor nemal záujem uzavrieť s ním po povolení obnovy konania a vrátení veci do prípravného konania dohodu o treste, čím ho pozbavil toho, aby mu bol uložený trest odňatia slobody pod dolnou hranicou trestnej sadzby použitím § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ vo svojej podstate namieta postup okresnej prokuratúry, a nie postup všeobecných súdov. Medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 46/2015 a jeho napadnutým uznesením a kľúčovou námietkou sťažovateľa teda neexistuje žiadna príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd mohol vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv. Pokiaľ totiž po povolení obnovy konania nedošlo medzi sťažovateľom a prokurátorom okresnej prokuratúry k uzavretiu

dohody o treste, nemohli okresný súd, resp. krajský súd, ktoré rozhodovali o treste, uložiť sťažovateľovi miernejší trest v zmysle § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona.

Do úvahy však prichádzala možnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Okresný súd aj krajský súd jasne a zrozumiteľne odôvodnili, prečo podľa ich názoru v trestnej veci sťažovateľ'a neprichádza do úvahy mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Napokon sťažovateľ v sťažnosti ani len netvrdí, že by v jeho prípade existoval dôvod na uloženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a rozhodnutia všeobecných súdov z tohto pohľadu ani nespochybňuje a nenapáda.

Nad rámec už uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že nemá žiadne námietky proti argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, podľa ktorej obvinený, ktorý sa v prípravnom konaní priznáva k spáchaniu trestného činu, nezískava automaticky nárok na to, aby s ním prokurátor uzavrel dohodu o vine a treste. Rovnako sa ústavný súd stotožňuje s právnym názorom, podľa ktorého aj v prípade, ak prokurátor koná s obvineným o dohode o vine a treste, nemá obvinený automaticky nárok na zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej sadzby.

Z ustanovení Trestného poriadku o obnove konania ani z ustanovení Trestného zákona o ukladaní trestov, ale ani z nálezu ústavného súdu o asperačnej zásade nevyplýva povinnosť všeobecných súdov v konaní po povolení obnovy konania uložiť páchatel'ovi miernejší trest než bol trest uložený pôvodným rozsudkom [v zmysle § 405 písm. b) Trestného poriadku mu však nemôžu uložiť prísnejší trest, pozn.].

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej „*Sťažnosť možno smerovať aj k zákonodarcovi pre nedostatočnú formuláciu par. 404 ods. 2 Tr. por. (vrátenie veci prokurátorovi do prípravného konania... za účelom vykonania dohody o vine a treste, resp. o treste.)*“, ústavný súd, vychádzajúc z textu čl. 127 ods. 1 ústavy, ako aj svojej doterajšej judikatúry, zdôrazňuje, že predmetom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemôže byť námietka nesúladu právneho predpisu, resp. právnej normy (§ 404 ods. 2 Trestného poriadku) s ústavou, resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (dohovorom), keďže v tomto type konania je senát ústavného súdu viazaný prezumpciou ústavnosti dotknutého právneho predpisu (právnej normy). Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd nemôže v tomto konaní zaoberať takouto námietkou, a preto na jej základe ani nemôže vyhovieť sťažnosti sťažovateľa.

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ako aj zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie krajského súdu je ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnené, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí tejto časti sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016